

тіла РѸфа єдинъ пріатель пойска єдно неправедно нѣшо, а той не рачи да го стора. Тогда са разгнѣви пріательствъ мѸ, и като си ѡтхѡждаше рече: каква польза ймамъ ѡ твоето пріательство, кога не ми стрѣвашь што ти йша; а той мѸ ѡтвѣща: а ми и мене що ма польхова твоето пріательство, акѡ трѣба да стрѣвамъ неправедны рѣботы; 18. Ягѣда попытаха: колко войска йма; а той рече: колкото трѣба за да повѣдѣ, 19. На Дионѣда писа ѡбрѣзъ: дай ми оръжіето си, а той мѸ ѡтвѣща: дойди та го земни. 20. Ялѣксандръ, като чѣваше чи Даріи гѡтви многѡ войска, рече: єдинъ вѣлкъ не са плаши ѡ многѡ ѡвцы. 21. ФокиѡнѸ дѡмаше Димосѡєнъ: цѣ та ѡуєіатъ Яѡинанѡтѣ, акѡ са разгнѣвѣтъ; пакъ той мѸ ѡтвѣща: а тебе, акѡ са свѣстѣтъ. 22. ФилосѡфѸ АнахарсѸ са пресмѣваше єдинъ чи є скѡфанѡнъ сѣрѣчь вѣрваръ; а той мѸ рече: мене засрамѣва моето ѡтчѣство, а ты засрамѣвашь твоето. 23. Платѡна попыта єдинъ: какво добро да ти стора; а той ѡтвѣща: акѡ познайшь нѣкое сло на мене да ми го кажишь. 24. Мѡдрѡватъ Віѡнъ видѣ єдногѡ завѣстника чи са скорби, и мѸ рече: не знаѣм да ли тебе са слѣчи нѣкое сло, или дрѡгимѸ нѣкое добро. 25. Вѣдинъ не пріатель дѡмаше ЗѣнонѸ: да ѡумра, акѡ не ти стора нѣкое сло; и аъзъ, ѡтвѣща Зѣнонъ, акѡ не ти стора нѣкое добро. 26. ВѣдногѸ Фи-